

ETT ÖVERRASKANDE NYP PÅ NÄSAN

Nu har vi förlorat för första gången mot det land, som vi en gång, med den klassiske poetens ord, skulle erövra ”inom våra gränser åter”. Ari Holopainen har slagit till. Han gjorde det rejält, då snön föll i allt större klasar över isen på Rocklunda i Västerås. Det var som om hela Jean Sibelius Vinterorgel spelade över isfylld yta, för att kunna värma dryckerna i den svenska bandyportföljen.

Det är i och för sig inte så märkvärdigt att se sig besegrad. Men just nu kändes det onödigt, ja helt bortom förståndets gräns. Taktiken var redan upplag i en nödvändig pausvila. Tanken var slipad med Sandvikens bästa stål och kryddad med granit från Malmberget. Men så var det ju det där med snöflingorna, det grötiga över isen, de alltför många kristallerna, som låg och skräpade framför klubbladen. Den orangea bollen alltför seg, svårtyglad. Den trivdes bäst i roterande bågar genom luften. Den måste lyftas upp eller kastas långt över mittlinjens gräns, för att kunna nå sitt mål.

Förr i tiden, för inte så länge sedan, fanns en regel om att en bandymålvakt inte fick slunga bollen längre än över halva plan. Alltså, enligt den gamla regelboken förlorade vi matchen i teorin.

Om det hade varit som förr, då vi bandyspelare med berätt mod tillät oss att sträcka upp handen i luften för att få stopp på ”nystanent”. Ja, det var tider. Det var då som Nicke Bergström sköt hårdare än Holopainen. Det var då som Habo-Jan skrinande fortare än Niskanen. Och det var då som bolaget Ericsson var en krydda för Sverige och Nokia, en avlägsen släkting som ingen ville kännas vid.

Kanske det är dags att ända perspektiv, som det så vacker heter. Det är inte längre Sveriges lag i bandy eller Rysslands trippeltrampande skridskoåkare som räknas. Nu är det rena, klara euroglimmande juveler från Finland, som räknas.

Det är Edith Södergran, som åter ger liv med expressiv nytolkning av isytorna. Det är Väinö Linna, som åter upprättar landets förtroende och självständighet. Det är drömmarna från det egna Kalevala, som dundrar över slätterna och försätter fiender i darning. Eller Alvar Alto och Hakolinen, som lägger linjerna på längden och i höjden. Spåren blir tydliga och byggnaderna för alltid uppräta i skyn.

Nu snöar det svenska bandylandslaget in i drivan. Champangen, som inbäddad kyldes vid avbytarbåset, har inte korkats upp. Den jäser till nästa VM. Kanske blir det en livgivande dryck, som vi kommer att uppskatta i framtiden. Eller kommer Kent Hultqvist att använda den som ett värmande omslag nu när VM-statistiken fått sig en törn och vår bandyära ett överraskande nyp på näsan.

Hans-Evert Renérius